

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 22 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 12

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

«Ἡ Χαρά εἶνε πάντοτε γαληνιαία ὡς ὠραία λίμνη τὸ καλοκαίρι· πῶς θὰ ἡμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰνεχθῇ τὸν ἰδικὸν μου φρικτὸν χαρακτῆρα; ...

«Τὸ βράδου-βράδου, δὲν ἡμπόρεσα πλέον νὰ κρατηθῶ ἔτρεξα ὡς τὸ σπίτι τῆς Κας Σάμφορν. ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ ποταμοῦ, κ' ἐφώναξα τὴν Χαράν.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε. . . Τί ἄρα γε θὰ ἔλεγε; τί θὰ ἔκαμνεν;

«Ἐγέλασε μέχρι δακρύων, — ἦτο ἀναπόφευκτον — ἔπειτα, ἄφρου παρήλθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις, μ' ἐφίλησε, με παρηγόρησε καὶ προσεπάθησε νὰ εὕρῃ τρόπον διὰ νὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν. Ἡ βοήθειά της μοῦ ἦτο πολύτιμος, διότι βεβαίως ἐγὼ μὲν μου δὲν θὰ εὕρισκα τίποτε.

«—Θὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα μου, μοῦ εἶπε με ἀποφασιστικὸν τόνον, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ περάσῃ ὡς ἀπλὴ ἀστειότης.

«—Ἐγὼ νὰ ἔλθω στήν ἐσπερίδα σου, γιὰ νὰ γελάσῃ μαζί μου ὅλος ὁ κόσμος!

«—Κανεῖς δὲν θὰ γελάσῃ, σοῦ το ἐγγυῶμαι, ἢ μᾶλλον θὰ γελάσουν ὅλοι, ἀλλ' ὅχι εἰς βάρος σου.

«—Πῶς αὐτό;

«—Σοῦ εἶπα, ὅτι ἀναλαμβάνω νὰ τα διορθώσω ἐγώ. Νά: θὰ παραστήσωμε μιὰ μικρὴ κωμῳδία καὶ θὰ φορέσῃς ἓνα σκουφο τῆς γιαιγιάς σου. . . Ἄ, μιὰ ἰδέα! μποροῦμε νὰ παραστήσωμε Δικαστήριον.

«—Δικαστήριον;

«Ἀρχισα ἐν τούτοις νὰ πέρνω θάρρος.

«—Ναί, καὶ πέρσω ἐπαρστήσαμε μιὰ ἀστεία δίκη. Ὁ Ἐρνέστος Χάκκετ ἦτο ὁ δικηγόρος

τῆς ἀδελφῆς του Καίτης, ἡ ὁποία κατηγορεῖτο ὅτι ἐκλεψεν ἓνα Ἰνδιάνον. Ὁ Μπόμπης Μπράουν ἔκαμνε τὸ δικαστή. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί ἀστεῖα ἐγιναν καὶ πόσον ἐγελάσαμεν. Δυστυχῶς, ὁ Ἐρνέστος καὶ ὁ Μπόμπης εἶνε τώρα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Οὐέστ-Πόιντ (*). Ἄν ἦσαν ἐδῶ, θὰ κατήγγελλαν κανένα ὅτι σοῦ ἐκλεψε τὰ μαλλιά καὶ . . .

(*) Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

«—Καὶ θὰ ἐγελοῦσάτε μαζί μου! ἀνέκραξε.

«—Μὰ ὅχι! θὰ φοροῦσες τὸ σκουφο τῆς γιαιγιάς, καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτε.

«Τότε ἐνόησα τὴν ἰδέαν τῆς Χαράς καὶ τὴν ἀγκάλιασα κατενθουσιασμένη. Λαμπρά! Ὡστε λοιπὸν θὰ ἡμποροῦσα νὰ ἔβλεπα κ' ἐγὼ ἡ δυστυχῆς τὸ πυροτέχνημα, ποῦ θὰ ἔκαιεν ὁ ἀδελφός της Τζὼν ἐστὴν αὐλή, καὶ ποῦ εἶχα τόσην ἐπιθυμίαν νὰ το ἰδῶ! . . .

«Ἐνα πρᾶγμα μόνον μᾶς ἐστενοχωροῦσεν: ἀντὶ τοῦ Ἐρνέστου Χάκκετ, ποῦ ἔλειπε, ποῖον ἡμποροῦσαμεν νὰ πάρωμεν διὰ τὴν ρόλον τοῦ δικαστοῦ; Ὁ Ἀρθούρος Σέλδεν δὲν εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ σοβαρότητα... ὁ Τζὼν Σάμφορν εἶνε πάρα πολὺ σοβαρός, καὶ δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ πρᾶγμα ἀρκετὰ κωμικόν. Ὁ Γουίλ Κούρτις μᾶς ἐφαίνετο πολὺ δειλός· ὁ Φράγκ Λῶβ πολὺ ἐπιτηδευμένος· τελοσπάντων δὲν ἤξεύραμεν εἰς ποῖον νὰ ποταθῶμεν.

«Ἐξοφνα ἐσυλλογίσθηκα τὸν Κάρολον. Αὐτός, ποῦ κάμνει συνήθως τόσες χειρονομίες καὶ ὀμιλεῖ με τὴν ζωηρότητα, θὰ ἐπαίξε τὴν ρόλον αὐτὸν καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερα τὸνομά του, ἡ Χαρά ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

«—Ὁ Κάρολος Πρέστων δὲν εἶνε τῆς τάξεώς μας!

«Ἡχθῇ ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων.» (Σελ. 90, στήλ. γ'.)

«— Σπουδαῖον πρᾶγμα ! Ἀνάμιξε τὰς τὰ ξεις καὶ δόσε μίαν ἐσπερίδα ἀρλεκινῶσι δὴ, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ προσκαλέσῃς ὅλους σου τοὺς γνωρίζουσας, χωρὶς διάκρισιν τάξεως.

«Ἡ Χαρά ἤθελε νὰ μου ἀποδείξῃ μετὰ τὰ δύνατα ἐπιχειρήματα, ὅτι ἓνα παιδί ποῦ ἔκαμε τὰ θελήματά καὶ τὸς χονδρὰς ἐργασίας τοῦ παπποῦ, εὕρισκετο πολὺ χαμηλὰ εἰς τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸν πονηρὰ, ἔστω καὶ εἰς μίαν ἀρλεκινοειδῆ ἐσπερίδα.

«— Χαρά, τῆς εἶπα, δὲν ἔχω ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμνω τὴν λογικὴν μετὰ τὰς πρώτῃς μου κατορθώματα... Σὲ παρακαλῶ ὁμῶς νὰ μου εἰπῇς : ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει οὔτε συγγενεῖς οὔτε φίλους, πῶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν ἔκαμε τὴν μόνον ἐργασίαν ποῦ ἤξευρεν, Ὁ ἀδελφός σου Τζών, εἰς ἰμοίαν περίστασιν, θὰ ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ θὰ εἶχε δικαίον.

«— Ὡ, Αἰμιλία ! ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ... μάθε λοιπὸν νὰ ξεχωρίζῃς ἄνθρωπον ἀπὸ ἄνθρωπον !

«— Μ' αὐτὸ ἀκριβὲς κόμνω, Χαρά μου ! Ὁ Κάρολος εἶνε ἐξόχως εὐφυὲς καὶ εὐγενικός· δὲν θὰ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ, ἂν ἦτο βάνουσσος, κουτὲς καὶ κηκοαναθρεμμένος, σὰν τὸν Τζέιμς Τόπλιφ,» (τὸν ἀδελφὸν τῆς Δώρας, κυρία Φάγγ.)

«Ἡ Χαρά ἤρχισε νὰ γελά.

«— Εἶνε βέβαιον, ὅτι ἂν ὁ Τζέιμς Τόπλιφ δὲν ἦτο Τζέιμς Τόπλιφ, δὲν θὰ τον προσκαλοῦσα ποτέ ! »

«Ἐνόμιζα ἐν τούτοις ὅτι ἡ πρότασις μου ἀπερρίφθη, κ' ἐξεπλάγην πολὺ εὐαρέστως ὅταν ἡ Χαρά προσέθεσε :

«— Τελοςπάντων, Αἰμιλία, πάρε αὐρίον μαζί καὶ τὸν φίλον σου Κάρολον. Κανεῖς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ παίξῃ τὸν ρόλον αὐτόν· ἰδοὺ τί θάποκηθῶ εἰς ὅσους θὰ ἐσκανδαλίζοντο ἀπὸ τὴν παρουσίαν του.»

«Τὴν εὐχαρίστησα τόσο μᾶλλον, καθ' ὅσον ὅ,τι ἔκαμνεν ἦτο μόνον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Κ' ἐτρεξα νὰ εὕρω τὸν Κάρολον, διὰ νὰ του δώσω τὴν εἰδησιν. Νομίζετε ὅτι τοῦ ἤρесе ; Καθόλου ! Ὁ κύριος ἔκαμεν ἓνα σωρὸ νάζια... δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς συναναστροφὴν, ὅπου θὰ τον ἐστραβοκύνταζαν ὅλοι· δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξευτελισθῇ, καὶ οὔτε θὰ διεσκέδαζε διόλου.

«— Ὅπως θέλεις, τοῦ εἶπα, πολὺ δυσηρεστημένη. Ἐγὼ ἐλογάριαζα ὅτι θὰ μ' ἐδοξοῦσε διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐσπερίδα· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν σου ἀρέσῃ, θὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι.

«Ἀφοῦ τοῦ ἔθετα ἔτσι τὸ ζήτημα, δὲν ὑπῆρχε πλέον τρόπος νάρνηθῃ. Ἡρχισε λοιπὸν νὰ υποχωρῇ, καὶ μάλιστα μετὰ παρακλήσεις νὰ ζητήσῃ ἀπόψε ἀπὸ

τὸν δικαστὴν Δάβενपोर्ट ὁδηγίας περὶ τοῦ ρόλου του. Προσέθεσεν εὐγενῶς, ὅτι θὰ ἔκαμνεν εὐχαρίστως καὶ τὸν παληάτσον δημοσίᾳ, διὰ νὰ μὴ στερηθῶ ἐγὼ μίαν διασκεδάσιν, καὶ τέλος μου ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ, ἂν ἐπωσθῇ ποτε τὰ κυριακάτικα του φορέματα ἦσαν εὐπρόσωπα· τὸν ἐβεβαίωσα περὶ τούτου, καὶ τὸ ζήτημα ἐτελείωσε.

«Δὲν εἵμπορῶ νὰ σας εἰπῶ πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη, κυρία Φάγγ.»

2

Αἰμιλία

«Πῶς ; δὲν ἐπαιτιάσατε ἀκόμη ; Μεγάλη σας ἡ καλωσύνη νὰ με περιμένετε, κυρία Φάγγ. Εἶμαι βεβαία ὅτι εἴσθε περίεργη νὰ μάθετε τὰ καθέκαστα τῆς ἐσπερίδος... Λαμπρὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ἀλλ' ἡ κορωνὴ τῆς ἡτοῦ κωμωδίας ! Ὁ Κάρολος ὠδηγήθη τόσον καλὰ ἀπὸ τὸν κ. Δάβενपोर्ट, καὶ μας ἐδίδαξε τὰ μέρη μας τόσον τελείως, ὥστε ἡ παράστασις δὲν ἐσκόνταψε πονηρὰ. Ἐμεῖς νάμην μαζί του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐνῷ οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤκουαν μουσικὴν. Εἰς τὴν κωμωδίαν ἐπρόκειτο νὰ λάβωμεν μέρος οἱ ἐξῆς : ὁ Τζών Σάμμερ, ὁ Γουίλ Κούρτις, ἡ Βιργινία, ἡ Καίτη, ἡ Χάρρα, ἡ Δώρα κ' ἐγὼ. Ἐλθόντων τὸν Ἀρθούρον Σέλδεν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν κλητῆρα τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἀνῆγγειλε τὴν εἴσοδόν μας ὡς ἐξῆς :

«— Κύριοι καὶ κυρίαι, τὸ ἐντιμὸν Δηκαστήριόν μας συνεδριάζει κ' ἐτοιμασθῇτε νὰ παρακολουθήσετε τὴν δίκην. Εἶνε ἐνδιαφέρουσα, κ' ἐλπίζω νὰ σας διασκεδάσῃ.»

«Τότε ἐτράβηξε τὸ παραπέτασμα, ποῦ ἐχώριζε τὴν τραπεζαρίαν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, — μετὰ ἄλλους λόγους τὴν αὐλαίαν, — καὶ παρουσιάσθημεν ἐπίσημοι καὶ σοβαροὶ σὰν κουκουβάγιες... Ὁ Τζών Σάμμερ, εἰς ὑψηλὴν καρέκλαν, ἦτο ὁ δικαστὴς· ὁ Γουίλ Κούρτις ὁ δικηγόρος τῆς κατηγορουμένης, καὶ ὁ Κάρολος ὁ Εἰσαγγελεὺς. Ἐπορεύσα ἓνα μέγαλον σκούφον, ἀτελείωτον, κ' ἔκαμνα ὅτι κλαίγω μέσα ἔστω μανθηλίου μου, ἀλλὰ μοῦ ἤρχετο μεγάλη ὀρεxis νὰ γελάσω, ὅταν ἐδλεπα τοὺς μάρτυρας, ποῦ ἐκάθοντο ἀρδιασὰ εἰς τὸ ἐδάλιον των. Ἦσαν τρεῖς χωρικοί, μετὰ τὰ πλέον ἀλλόκοτα φορέματα : ἡ Καίτη Χάκκετ ἐφοροῦσε πράσινον φουστάνι, κόκκινον ποδιάν καὶ ζώνην κυανήν, σωστὸς παπαγάλος ! Ἡ Χαρά εἶχε μίαν καπὲταν ἀπεριγράφτου σχήματος καὶ χρώματος, ἓνα φουστάνι ἀπὸ μουσελίαν μετὰ μεγάλης ρίγας, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ στολίδια καὶ τὰ φλωριά... Ἡ Δώρα ἐφοροῦσεν ἓνα πελῶριον ψάθινον καπέλο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ

ἔχουν οἱ θερισταί, καὶ φουστάνι κίτρινον

σὰν καναρίνι. Εἶχεν ἀφίστη κατὰ μέρος τὴν πόζαν τῆς καὶ ἦτο χαριτωμένη. «Ὁ Κάρολος ἦτο πολὺ ἐπιδολητικὸς μετὰ τὴν στολὴν τοῦ Εἰσαγγελεῖος, τὴν χλαῖναν καὶ τὸν τετρακόκκινον πῖλον. Τὴν αἰτήσας, ἤχθη ὁ κατηγορούμενος, ἢ μᾶλλον ἡ κατηγορουμένη, ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων. Ἦτο ἡ Εὐενη Γκλιδίνς, ἐνδεσμένη ἀκόμη πλέον ἀλλόκοτα ἀπὸ τὰς μάρτυρας : φουστάνι κόκκινον, πελερίνα πράσινη, σκούφος κίτρινος καὶ πελωρία θυβρέλλα κυανή. Προσπαθεῖ νὰ πέρνῃ ὕψος ἡλιθίας, καὶ τὸ κατάρθονεν εἰς τὴν ἐντέλειαν. «Ἐβήλωσεν ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος, καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν ὅρκον εἰς ἓνα παλαιὸν βιβλίον, κουρελιασμένον, ἡ δίκη ἤρχισεν. «Ὁ Κάρολος, ὡς κατηγορὸς, ὡμίλησε πρῶτος. Εἶπεν ὅτι τὸ ἐγκλημὰ τῆς ἡτοῦ φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, διότι ἐπεχείρησε νὰ γδάρῃ τὸ θυμὰ τῆς, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὰ μαλλιά. «— Ἡ Εὐενη Γκλιδίνς, ἐξηκολούθησεν, ἂς μὴν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγκλήματος κατὰ τῆς Αἰμιλίας Χώδ. Ὑπάρχουν τεκμήρια ἀναμφισβήτητα καὶ μάρτυρες ἀξιόπιστοι. Μάλιστα, κύριοι ! Ἡ κατηγορουμένη ἐθεάθη εἰς τὰς ἐπὶ τὸ βράδυ νὰ τριγυρίζῃ ἐξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ πλοιάρχου Χώδ, καὶ εὐρέθησαν τὰ ἔχνη τῶν βημάτων τῆς ὁμοβρέλας τῆς, καθαρῶτα ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δενδροστοιχίας τοῦ πλοιάρχου !

[Ἐπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

11

Πῶς διορθώνεται ὁ μάγειρος

Ἐλαβὼ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν δημοσιεύω προθύμως καὶ εὐγνωμόνως, διότι ἐδοκίμασα τὴν συνταγὴν ποῦ μου δίδει, καὶ τὴν ἡδρὰ θαυμασίαν :

«Ἐὰν τυχόν ὁ μάγειρός σου κάμνῃ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα δὲν σου ἀρέσουν, τότε νὰ κατακλιθῇς, καὶ προσποιούμενος τὸν ἄρρωστον, νὰ μὴ φάγῃς οὔτε μπουκιά· νὰ λέγῃς δέ : — Ἀχ τί κρίμα νὰ εἶμαι ἄρρωστος, καὶ νὰ μὴν εἵμπορῶ νὰ φάγω ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα φαγητὰ ! »

«Ἀφοῦ κάμῃς αὐτὸ τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἔπειτα νὰ καθίσῃς τὸ μεσημέρι εἰς τὸ τραπέζι, — ὅχι ὁμῶς ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ κοντὰ εἰς αὐτό, — καὶ θὰ ἰδῇς... μετὰ τὸ στόμα, ὅτι ὁ μάγειρος ἐβεβλιώθη ὡς ἐκ θαύματος, κατορθώσας νὰ μαγειρεύσῃ τὰ ὀρεκτικώτερα φαγητὰ τοῦ κόσμου ! — Πρί γκι φ τὸν Ἀθῆνῶν.»

Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ υπογράψω, διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΒΑΝ-ΝΤΕΡΝΙΕΡ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ δεσποινίς αὐτὴν, ἡ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερη, τὴν μαντιμάζω, ἐλ, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζω ἐγὼ. Φαίνεται ὅτι εἶνε Ἀλεξανδρινή, καὶ τὴν γνωρίζω ὁ φίλος μας Ἀτὰβύριον Ρόδο, ὁ ὁποῖος μού τὴν συνιστᾷ σήμερον δι' ὠραίας ἐπιστολῆς του. Ἐννοῶτε βέβαια περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ δεσποινίς Ἀβαν-Ντερνιέρ εἶνε ἡ ἀντίπους τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν· εἶνε ἑλληνίς, ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖ ἑλληνικὰ· ἢ μᾶλλον ὁμιλεῖ ἑλληνικὰ, ἀλλ' ἀναμιγνύμενα μετὰ ὅσας γαλλικὰς λέξεις γνωρίζει, — καὶ τοῦτο πάλιν ὁσάκις δὲν εἵμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ ἐντελῶς γαλλικὰ.

Εἶπα ὅτι δὲν γνωρίζω τὴν δεσποινίδα Ἀβαν-Ντερνιέρ· γνωρίζω ὁμῶς ἄλλας δεσποινίδας, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἄλλους κυρίους, πολὺ καθῶς-πρέπει, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν ὅπως αὐτὴ. Ὡστε, βλέπετε, ἡ ἀλεξανδρινὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀτὰβυρίου Ρόδο εἵμπορεῖ κάλιστα νὰ γίνῃ καὶ ἀθηναϊκὴ. Τὸ ζήτημα δὲν μας εἶνε ξένον, ὅπως δὲν θὰ εἶνε ξένον καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχει μία τάξις ἑλλήνων, ἀρεσκομένων νὰ ὁμιλοῦν... ἑλληνογαλλικὰ.

Καὶ συγκρίνων τὴν δεσποινίδα Παρουσῶν πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀβαν-Ντερνιέρ, εἶρωτᾷ ποῖον ἐλάττωμα εἶνε μεγαλύτερον : ἡ μανία τοῦ ἐλλήνιζε, ἢ ἡ μανία τοῦ ξενίζει ; Καὶ ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν τὸ πρῶτον εἶνε ἐλάττωμα, τὸ δεύτερον εἶνε ἐγκλημα αὐτόχρημα, διότι τοῦτο μαρτυρεῖ περὶ φρόνης πρὸς τὴν γλῶσσάν μας καὶ ἐπομένως πρὸς τὴν ἡθὴν μας, καὶ βαθυμυδὸν σχηματίζει μίαν τάξιν ἑλλήνων ὁλοπληθυνομένην, χωρὶς ἐθνισμόν, χωρὶς φιλοπατρίαν. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, ἂν ἡ δεσποινίς Παρουσῶν εἶνε ἀπλῶς γαλλοῖα κ' ἐπομένως ἀκίνδυνος, ἡ δεσποινίς Ἀβαν-Ντερνιέρ πρέπει νὰ εἶνε μισητή, διότι ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος. Ἀν ἡ πρώτη, — κατὰ τὸ Ἀτὰβύριον Ρόδο, — κατεδαφίζει μίαν ὠραίαν οἰκίαν, ἡ δεύτερα καταρρίπτει ἓνα κίονα τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερα ζη-

μία, αὐτὸ τὸ γνωρίζει πᾶσα ἑλληνικὴ καρδιά.»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὑπάρχουν σήμερον πολλοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦντες ἀναμιγνύουσιν καὶ ξένας λέξεις εἰς τὴν γλῶσσάν των. Τί λέγω πολλοί ; Ἔσως τὸ κάμνουν ὅλοι — καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ χωρικοί. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ποῦ σας γράφω, καὶ σεις οἱ ἴδιοι ποῦ με διαβάσετε... Πρέπει λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ἄδικοι, νὰ διακρίνωμεν ξενίζοντας ἀπὸ ξενίζοντας· πρέπει νὰ ξεχωρίσωμεν δηλαδὴ τὴν συνήθειαν ἢ τὴν ἀνάγκην, ἀπὸ τὴν μανίαν καὶ τὴν σκοπιμὴν περιφρόνησιν.

Εἰς τὴν γλῶσσάν μας ὑπάρχουν πολλά, πλεῖστα λέξεις, τὰς ὁποίας ἐδανείσθημεν ἀπὸ ξένων, — ὅπως καὶ τὰ πράγματα ποῦ ἐκφράζον, — καὶ τὰς ὁποίας ἡ δὲν ἐξελληνίσθημεν διόλου, ἢ τὰς ἐξελληνίσθημεν κατὰ τρόπον ἀνεπιτυχῆ. Ὡς παραδειγμα σὲς φέρω τὴν λέξιν τράμ ἢ τράμβυ. Εἰσῆλθον ὅταν εἰσῆλθῃ καὶ τὸ πρᾶγμα. Ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ἐξελληνίσουν καὶ τὴν ἔκαμνεν ἰπποσιδερὸδρομος ἢ τροχιόδρομος. Ἀλλ' εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, κανεῖς σχεδὸν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὰς τὰς λέξεις. Διὰ τὴν εἶνε ἑλληνικὰ κ' ἔχομεν τάχα τὴν μανίαν νὰ ξενίζωμεν ; ὅχι· ἀλλὰ διότι εἶνε μακρὰ λέξεις, καὶ καθεὶς προτιμᾷ τὴν μονοσύλλαβον λέξιν τράμ, ἔστω καὶ ξένην. Καὶ ὁ νόμος αὐτὸς τῆς συντομίας εἰς τὴν γλῶσσάν εἶνε τόσον ἐπιτακτικός, ὥστε καὶ γράφοντες ἀκόμη βαρυνόμεθα πολλάκις νὰ γράφωμεν ἱπποσιδερὸδρομος καὶ γράφομεν ἀπλούστατα καὶ συντομώτατα τράμ. Δὲν πολυπλασιάζω τὰ παραδείγματα, διότι μόνον σας εἵμπορεῖτε νὰ εὕρετε χιλιάδας. Τὸ γεγονός εἶνε, ὅτι μέγα μέρος τῶν ξένων λέξεων, ποῦ μεταχειρίζομεθα ὁμιλοῦντες, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνάγκην.

Ἐπειτα εἶνε καὶ ἡ συνήθεια. Ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων, ἡ ὁποία συνείθισεν νὰ λέγῃ «παρτὸν» ἀντὶ «συγγνώμην» — «μερσί» ἀντὶ «εὐχαριστῶ», — «ὀρεβουάρ» ἀντὶ «καλὴν ἀντάμωσιν» κτλ. κτλ. Μερικοὶ θυμούνται καὶ δι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὀλίγα. Ἀλλὰ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν θυμῶμαι. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ὑπερβολικὸς εἰς τίποτε. Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει μερικὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι σήμερον εἶνε παγκόσμιαι. Τὰς μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τοῦ κόσμου. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἰταλική, ἀκόμη καὶ ἡ ρωσσική ! Ἐνθυμηθεῖτε τὰς τὸσον κοινὰς καὶ παρ' ἡμῖν λέξεις : ἄνισον (ἰταλική), σαμβάρι (ρωσσική), Αἶ-Λαῖφ (ἀγγλική) φουτ-Μπῶλ (ἀγγλική) καὶ ἄλλας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Διὰ τὴν τάχα νὰ εἶνε ἐγκλη-

μα' ἂν τὰς λέγουν καὶ οἱ πολιτισμένοι Ἕλληνες ; Ἐπειτα, ὅταν τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι ἀπὸ ἀπλῆς συνήθειαν, ἄκακον καὶ ἀθῶον, δὲν εἵμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπικίνδυνον. Ἐκεῖνος ποῦ λέγει μερσί ἀπὸ ἀπλῆς συνήθειαν, ἡξεύρει νὰ εἰπῇ κ' ἐὺχαριστῶ, καὶ το λέγει, μὴν ἀμυβᾷτε. Οὔτε χάνεται ὁ ἐθνισμὸς μας καὶ ἡ φιλοπατρία μας, ἂν λέγωμεν πόρτα ἀντὶ θύρα, ἢ φλιτζάνι ἀντὶ κύπελλον, ἢ κούπα (ὅπως λέγουν εἰς τὴν ἐπτάνησον) ἀντὶ κρατὴρ, ἢ πιατάκι ἀντὶ ὑποκατήριον (!) ἢ τραῖνον ἀντὶ συρμὸς (!). Αἱ ξέναι λέξεις εἶνε δάνειον, τὸ ὁποῖον δὲν ζημιώνει οὔτε τὸν δανείζοντα, οὔτε τὸν δανειζόμενον. Ὑπάρχει κραταιότερον ἔθνος ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ; Καὶ ὁμῶς ἡ γλῶσσά της εἶνε γεμάτη ἀπὸ ξένων λέξεων. Καὶ μόλις τώρα, μετὰ τῶσων αἰώνων ἐλευθέρων κ' ἐθνικὸν βίον, ἤρχισεν νὰ πλάττῃ νέας λέξεις, ἀπὸ γερμανικὰς ρίζας, διὰ νάντικατστήσῃ τὰς ἐκατοντάδας τῶν γαλλικῶν, τῶν λατινικῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων, ἐκ τῶν ὁποίων βρίθκει τὸ λεξικόν της.

Ἀλλ' ἂν εἶμαι τόσον ἐπισεικὴς πρὸς τὴν συνήθειαν καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκην, δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ φανῶ τοιοῦτος πρὸς τὴν μανίαν καὶ τὴν σκοπιμὴν περιφρόνησιν. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ, — καὶ εἰς τὴν προσεχῇ μας συνάντησιν θὰ το ἐξετάσωμεν.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ

Στὴν ράχην τοῦ ἑνὸς γαίδαρος κρατῶντας δύο σακκίᾳ μ' ἀλάτι, ποταμὸ Διαβάσειν κούρασμένος καὶ διψώντας, Νερὸ νὰ πῇ τεντῶνι τοῦ λαίμο. . .

Μὰ ἐγγλυστράει καὶ πέφτει, ἀπελπισμένος Πῶς δὲ θὰ σηκωθῇ ὁ φορτωμένος· Ἀλλά, σὰν ἐκουνήθη, μετὰ γὰρ Αἰσθάνθηκε τὴν ράχην τοῦ ἐλαφρά.

Γιατ' εἶχε στὸ νερὸ τάλᾳτι λυώσῃ Κ' ἐγγῆκε ἀπ' τὸ ποτάμι ἐλαφρῶμενος· Μ' ἀφοῦ ἔστων Ἥλιος εἶχε πᾶς στεγνῶσῃ Ὡς τὰ χυρὶ τοῦ γυρίσει... σὰν βρεγμένος.

Τὴν ἄλλην μέρα τοῦ γινεῖν ἡ χάρι Νὰ τον φορτώσουν με νωπὸ σφουγγάρι Καὶ πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιον ποταμὸ Περνάει δίχως πόνο καὶ καυμό.

Γιατὶ ἐσυλλογίσθη, πῶς ἂν πέσῃ Ὡς τὸν ποταμὸν, σὰν χθές, θὰ ξελαφρώσῃ· Καὶ μόλις φθάσει εἰς τὴν ἴδια θέσιν, Ἐπίτηδες γλυστράει μετὰ δίχως γνώσιν !

Καὶ σείεται νὰ κινήσῃ ἐλαφρῶμενος... Μὰ τὸ σφουγγάρι πίνοντας νερὸ, Βαραίνει, κ' ἐκεῖ μένει ἀπελπισμένος Γκαρίζοντας σὲ τόνο θλιβερό !

[Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ο Τάκης και ο Τοτός έκράτησαν την ύποσχεσι πού είχαν δώσει στη Λιλίκα: έμαθαν να διαβάζουν και να γράφουν. Άλλα πάντα ή ίδια ομοιότης: Ξέρει το μάθημά του ο Τάκης; τὸ ξέρει και ο Τοτός. Δέν το ξέρει ο Τοτός; οὔτε ο Τάκης ξέρει λέξι.

Αὐτὸ συμβαίνει και σήμερα, πού τους βλέπετε στο σχολεῖο.

— Μὰ πῶς, λέγει ὁ δάσκαλος τοῦ Τάκη· ἐγὼ σὲ εἶδα νὰ μελετᾷς μὲ μεγάλη προσοχή, ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου ἔχαφτε μύγες.

— Ἀδιάφορο, κύριε! ἀπαντᾷ ἐπιτέλους ὁ Τάκης· ἀφοῦ δέν το

ξέρη ὁ Τοτός, οὔτε κ' ἐγὼ δ' ἐν πρέπει νὰ το ξέρω.

Καὶ τότε ὁ δάσκαλος ἐκατάλαβε...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Ἀφίξις εἰς Χάβρην. — Ὁ Εὐδάτος καὶ ὁ Φλατάκ. — Παρουσίαις εἰς τὸν πλοίαρχον. — Ἡ πρώτη ἐπιστολή.

Δέν θὰ προσπαθῶσ' νὰ σας περιγράψω τὰς ἐκπλήξεις καὶ τοὺς θαυμασμοὺς τοῦ μικροῦ Ἀνδρῖκου εἰς τὸ ταξεῖδι πού ἔκαμεν, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Χάβρην.

Τὰ πάντα εἶνε θαυμαστά, τὰ πάντα κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς ἓνα παιδί, πού δέν ἐπῆγε ποτέ του μακρύτερ' ἀπὸ τὸ Πλωμάρι, — τὸ χωρίον, πού ἀπέχει τρεῖς μόνον λεύγας ἀπὸ τὸ Λαμμοδέξ.

— Παναγίτσα μου! ἐφώναξεν ὅταν εἶδε τὸν λιμένα· καλὲ αὐτὸ μοιάζει μὲ δάσος ἐπάνω στὸ νερό!

Αἱ ἐκπλήξεις τοῦ Ἀνδρῖκου διεσκέδασαν πολὺ τὸν φίλον τοῦ Τζανῆν, ὁ ὁποῖος τοῦ ταξέγγισεν ὅλα λεπτομερῶς, μὲ ὑπομονὴν ἀξιεπαινον. Ὁ ναύτης ἐπεριμένει δὺο-τρεῖς ἡμέρας πρὶν παρουσιάσῃ τὸν προστατευόμενόν του εἰς τὸν πλοίαρχον. Ἐφοβεῖτο μήπως τὸ σατισμένον ὕψος τοῦ Ἀνδρῖκου ἤθελε κάμῃ κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Ταγκύ.

Μεταξὺ τῶν ναυτῶν τοῦ Ζαν-Μπαρτ, ὑπῆρχαν δύο, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὸν Ἀντώνην. Ὁ Τζανῆς τοὺς ἐσύστησε τὸν Ἀνδρῖκον.

Δι' ἀνθρώπους τῆς καρδιᾶς, αὐτὸ ἦτο

ἀρκετόν: ὁ Ἀνδρῖκος ἤμποροῦσεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ βασιζέται εἰς δύο ἀκόμη προστατάς.

Ὁ ἓνας ἦτο θαλασσινὸς γερολύκος, μὲ φωνὴν τραχεῖαν καὶ μὲ ὕψος ἄγριον, πού ἐφαίνετο πάντοτε ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸν ὁποῖον συνομιλοῦσεν. Ἐλεγε καθημέρα εἰς τὸν καλλίτερόν του φίλον μὲ τὸν τόνον πού ἓνας ἄλλος θὰ ὑβρίζε τὸν χειρότερόν του ἐχθρόν. Ὡνομάζετο Πέτρος Νορξέκ καὶ ἦτον ἀπὸ τὴν Βρετάνην, ὅπως ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Ἀνδρῖκος: διότι ὡς καλὸς Βρετανὸς πού ἦτον, ὁ πλοίαρχος Ταγκύ εἶχε πάρῃ ἔσους ἤμποροῦσε περισσοτέρους συμπατριώτας του. Λαμπρὸς ἄνθρωπος κατὰ βάθος, ὁ Πέτρος εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν τόσον τραχύ, ὥστε οἱ σύντροφοί του τὸν ἐβγαλάν Ἐυδάτον.

Ὁ ἄλλος φίλος τοῦ Ἀνδρῖκου ἦτον ὀλωςδιόλου τὸ ἀντίθετον τοῦ Νορξέκ. Ὡνομάζετο Λάζαρος Φλατάκ. Ἄλλ' ἐπειδὴ συνειθίζε νὰ διηγῆται ἓνα σωρὸ ψεύτικας ἱστορίας, μὲ πεποιθῆσιν καὶ ἀφέλειαν θαυμαστήν, οἱ σύντροφοί του τὸν ἔλεγαν συνήθως Φαφλατάκ.

Φαινόμενον παράδοξον ἀλλὰ συνηθισμένον: οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ τὸσον διαφορετικοὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα, ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὸ βράδυ ὁ Φλατάκ ἐπείραζε τὸν σύντροφόν του, ὁ δὲ μπάρ-

μπα-Ευδάτος, τὸν ὁποῖον ἡ παραμικρὰ ἀστείότης ἐν μέρους ἄλλου ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν, περιωρίζετο νὰ φοβερίζῃ τὸν Λάζαρον ὅτι θὰ τὸν γδάρῃ ζωντανόν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δέν ἐπεχείρησε ποτέ.

Αἱ κακαὶ γλώσσαι τοῦ πλοίου ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἡ φιλία τῶν ὠφείλετο προπάντων εἰς τὸ ὅτι ὁ ἓνας ἦτο τόσον φλύαρος ὅσον ὁ ἄλλος σιωπηλός. Ὁ Λάζαρος ὠμιλοῦσεν, ὁ Πέτρος ἤκουε, κ' ἔτσι ἐταίριαζαν λαμπρά.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ ὑποδοχή, τὴν ὁποῖαν οἱ δύο αὐτοὶ ναῦται ἔκαμαν εἰς τὸν Ἀνδρῖκον:

— Τὸνομά σου; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Νορξέκ.

— Ἀνδρῖκος.

— Ἡλικία;

— Δώδεκα χρονῶν.

— Ἀξίος ναύτης ὁ πατέρας σου. Νὰ δουλεύῃς καλὰ, εἰδεμὴ... ὅλ' τᾶς ἡμέρας ἀσχημα μὲν μου. Δέν κάνει νὰ ντροπιάσῃς τὸν πατέρα σου. Ἐ, θέλεις ἓνα ποτήρι κονιάκ, μουτσάνι;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φλατάκ· πάει πολὺ γιὰ τόσο μικρὸ παιδί! δὲς του ἓνα ροσέλι.

— Πφ! ἔκαμεν ὁ Νορξέκ περιφρονητικῶς, γλυκαντζούρες!

— Δέν θὰ πάρῃ τίποτε, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φρονιμώτερος. Ἀφῆστέ τον καὶ θὰ συνειθίσῃ σιγά-σιγά.

— Ζύγωσε δῶ, μουτσάνι, εἶπεν ὁ Φλατάκ, ἀρπάζων τὸν Ἀνδρῖκον καὶ θέτων αὐτὸν ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδια του. Ξέρεις μὲ τί τρόπο οἱ μαϊμούδες τῆς Βεγγάλης τρώγουν τὴ ζάχαρι;

— Ὅχι, κύριε.

— Φέρε ζάχαρι, παιδί. Ἐ, πού εἶσαι! Τὸ παιδί τοῦ καφενεῖου ἔτρεξεν ἀμέσως. Οἱ ναῦται πληρόνουν καλὰ, ἀλλὰ δέν ἐννοοῦν νὰ περιμένουν.

— Ὅριστε, κύριε.

Τὸ παιδί εἶχε φέρῃ εἰς ἓνα πιατάκι πέντ' ἐξῆ κομμάτια ζάχαρι.

— Βάλε στὸ στόμα σου ἓνα κομμάτι! εἶπεν ὁ Λάζαρος πρὸς τὸν μικρὸν Μοράνδον.

Ὁ Ἀνδρῖκος ὑπήκουσε, μὴ γνωρίζων καλὰ ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ φοβηθῇ.

— Τραγάνισέ το!

Ὁ Ἀνδρῖκος τὸ ἐτραγάνισεν. Ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν ζάχαριν, τὸ πείραμα ἕως τώρα τοῦ ἤρесе.

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπε σοβαρῶς ὁ Λάζαρος, πηγαίνων αὐτὸν εἰς τὸν καθρέπτην· γιὰ νὰ φάγουν οἱ μαϊμούδες τὴ ζάχαρι, κάμνουν ἀπαράλλακτα σὰν καὶ σένα: τὴν τραγανίζουν.

Τὸ παιδίον δέν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς τίποτε ἀπὸ τὴν ἀστείότητα αὐτὴν τοῦ ναύτου· ἀλλὰ μὲ τὸ δεύτερον κομμάτι

τῆς ζάχαρης, εἶδε καλὰ ὅτι δέν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ τὸν γλυκάνῃ, νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγον θάρρος καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γελάσῃ.

— Μοῦτσος καὶ νὰ τρώῃ ζάχαρι! ἐμουρμούριζεν εἰς τὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ὁ γέρω-Νορξέκ. Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ πάρωμι σοκολάτες καὶ παγωτά;... Νά, μουτσάνι, πάρε μισὸ φράγκο... δικό σου. Μ' ἂν το χαλάσῃς γιὰ γλυκά, θὰ σε κάμω κομμάτια. Ἐλα τώρα, ὦρα καλὴ στὴν πρύμνιν σου!...

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐπωφελήθη τῆς ἀδείας διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν μισανοικτὴν θύραν, καὶ νὰ βλέπῃ ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου δὺο γυμνασμένα σκυλάκια ἐχόρευαν μὲ τὴν μουσικὴν μιᾶς λαντέρνας.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ Τζανῆς τὸν ἐπῆρε κ' ἐβγήκαν μαζί. Μόλις εἶχαν κάμῃ ὀλίγα βήματα, καὶ νὰ τοῦ ἐμπρός των ὁ πλοίαρχος Ταγκύ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε τυχαίως ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ προστατευόμενός σου; ἠρώτησε τὸν Τζανῆν, ζαρβόνων τὰ φρύδια.

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Καὶ πότε ἤλθατε στὴ Χάβρη;

— Προχθές.

— Γιατὶ λοιπὸν δέν μοῦ τον ἔφερες ἀμέσως;

Ὁ Τζανῆς δέν ἤξευρε ψέμματα· κ' ἐψιθύρισε μερικὰς λέξεις μωσημένως.

— Ἡθελος νὰ τον φτείσῃς πρῶτα, ἔ; Γι' αὐτὸ βέβαια τὸν ἐπῆγες καὶ 'στὸ καπηλειό, ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ πίνῃ καὶ νὰ καπνίζῃ, σὰν τὸ μικρὸ Βερνάρδο, πού κατεστράφη...

— Καπετάνιε μου, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς συνεσταλμένος, τὸν πῆγα γιὰ νὰ τὸν δείξω 'στὸ Νορξέκ καὶ 'στὸ Φλατάκ, πού ἦταν καὶ οἱ δύο φίλοι τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του.

— Τότε διαφέρει· ἀλλὰ δέν χρειάζεται νὰ τὸν ξαναπᾶς· στὴν ἡλικία του, τὸ φιλότιμο πέρνει κακὸ δρόμο· τὰ παιδιὰ φιλοτιμοῦνται νὰ γίνουν γρήγορα μεγάλοι, μιμούμενα τὰ ἐλαττώματα τῶν μεγάλων πού βλέπουν τριγύρω των, γιὰτὶ τοὺς κάμνουν μεγαλύτερην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ προτερήματα.

Ὁμιλῶν ὁλονέν, ὁ κ. Ταγκύ παρεμέριζε μὲ τὸ χέρι του τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά πού ἐκπέταζαν τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ Μοράνδου.

— Ἐχεις καλὴ φυσιογνωμία, παιδί μου, μοιάζεις τοῦ πατέρα σου. Προσπάθησε νὰ τοῦ μοιάσῃς εἰς ὅλα, γιὰτὶ ἦταν ναύτης καλός! εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκον.

Καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄν καὶ πολὺ δειλὸς, δέν ἀπεκρίθη ἀσχημα εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Ὁ πλοίαρχος ἐσχημάτισεν ἀμέσως καλὴν ιδέα.

— Κάτι θὰ γίνῃ, εἶπε πρὸς τὸν

ναύτην. Νὰ ἰδοῦμε. Ξέρεις νὰ διαβάσῃς, Ἀνδρῖκο;

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Νὰ γράφῃς;

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Νὰ λογαριάζῃς;

— Λιγάνι.

— Λοιπὸν, ἀπὸ σήμερα ἀποτελεῖς μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ Ζαν-Μπαρτ. Μπορεῖς νὰ το γράφῃς τῆς μητέρας σου καὶ νὰ τῆς πῆς, ὅτι ὁ πλοίαρχός σου ἐγνώριζε τὸν πατέρα σου καὶ θὰ σε προσέχῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Τζανῆς ὠδήγησε τὸν Ἀνδρῖκον εἰς τὸν Ζαν-Μπαρτ, ὁ ὁποῖος ἦτο δεμένος εἰς τὴν προκυμαῖαν κ' ἐφορτόνετο. Τὸ παιδίον ἄρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν. Τὴν πρώτην ἡμέραν διεσκέδασε πολὺ τὴν δευτέραν, ἡ δουλειὰ τοῦ ἐφάνη ὀλίγον βαρειά.

Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὸ Τζανῆν καὶ τοὺς δύο ναύτας, δέν τὸν ἐκούραζαν πολὺ· ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἀληθινὰ τί θὰ πῇ ἐργασία, πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἀλλοῦ παρὰ 'στὸ σπῖτι του. Τὰ παιδιὰ φαντάζονται ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν των, θὰ εὗρουν περισσοτέραν ἐπιείκειαν κ' ἐλευθερίαν, καὶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Χάβρη, ὁ Ἀνδρῖκος ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία τοῦ ἐστοίχισε πολλὰς ὥρας καὶ πολλὰ... μαλλιά, διότι ὁσάκις δέν τοῦ ἤρχετο ἡ φράσις, ἔξυνε τὸ κεφάλι του μὲ τὴν ζωνρότητα, ὥστε μία μεγάλη ἀλληλογραφία θὰ τὸν ἔκαμε γρήγορα φαλακρόν.

« Ἀγαπητὴ μου μητέρα, — τῆς ἔγραφε, — εἶμαι καλὰ, κ' ἐπιθυμῶ τὸ παρόν μου νὰ σ' εὗρῃ καλὰ, καθὼς καὶ τὴν Διονυσίαν, καὶ τὴν Ροζαλίαν, καὶ τὴν Μαρουσάν. Φεύγομεν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐγὼ δουλεύω γερά. Καμμιά φορὰ, τί νὰ σου πῶ ψέμματα, βαρυεῖμαι!

ἀλλὰ τότε ὁ Τζανῆς μοῦ λέγει: Σὺ λογίσου τὴν μητέρα σου πού ἐδοῦλεψεν ὅλη τὴν τὴ ζωὴ γιὰ νὰ σε θρέψῃ. Αὐτὸς ὁ λόγος μοῦ δίνει θάρρος καὶ ξαναρχίζω.

« Ὁ πλοίαρχος εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, καὶ προχθὲς πού πέρασε ἀπὸ κοντά μου μὲ χάιδεψε στὸ μάγουλο, ἐν ᾧ ἀπεναντίας ὁ Βερνάρδος ἔφαγε μιὰ κλωτσιά, γιὰτὶ ἐβασάνιζε τὸ σκυλὶ ἐνὸς ἐπιβάτου. Καὶ ὅμως ὁ Βερνάρδος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀστεῖος καὶ μὲ κάμνει νὰ γελῶ. Μοῦ λέγει πάντα ἓνα σωρὸ παράξενα πράγματα· καὶ ἐγὼ δέν ξέρω πότε μοῦ λέγει ἀλήθεια καὶ πότε μοῦ

« Ἐχεις καλὴ φυσιογνωμία, παιδί μου. » (Σελ. 93, στήλ. α'.)

λέγει ψέμματα. Καμμιά φορὰ θυμόνω πού μὲ κοροϊδεύει καὶ τοῦ δίνω γροθιές, καὶ μοῦ δίνει καὶ αὐτὸς, γιὰτὶ εἶνε τρία χρόνια μεγαλύτερός μου. Ἐπειτα ὅμως τὰ ξεχνοῦμε, καὶ τὸν ἀγαπῶ γιὰτὶ εἶνε ἀστεῖος.

« Φαντάσου, καπνίζει σὰν τοὺς μεγάλους τὸ παλιόπαιδο, καὶ πίνει τὸ κονιάκ σὰν νεράκι. Μιὰ μέρα ἔκαμα νὰ πιῶ κ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀρρώστησα, καὶ ὁ Τζανῆς μοῦ ἔδωκε μπάτσους. Ἀπὸ τότε δέν τὸ ξανάκαμα, καὶ οὔτε θὰ τὸ ξανακάμω, — ὅσο δέν με ἀφίνει ὁ Τζανῆς. « Τώρα πού εἶμαι κ' ἐγὼ νὰ ποῦμε

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀνθήσουρον Πνεῦμα (ἔστειλα ἀργότερα θὰ γίνῃ καὶ Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας) Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον ([Ε] γνωρίζω τὴν ἀγάπην πού ἔχεις πρὸς ἐμέ· ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ὁραίων ἐπιστολῶν σου τὴν πρότασίν σου δὲν θάνακνουν, διότι ἡ πείρα μ' ἐδίδασκεν ὅτι ὀλίγηστα συνάγονται διὰ τοιοῦτους σκοποὺς, καὶ μᾶλλον θόρυβον θὰ ἐκάνουναν παρὰ ὠφέλειαν.) Μόνωσιν (μου ἄρεσσαν αἱ σύντομοι ἐπιστολαί, ἀλλ' ὅχι αἱ ἀραιαί· πιστεύω ὅτι ὑπάρχει διαφορά ...) Ἀλκίησιν (τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἀπάντησιν ἔχω καὶ διὰ σέ) Παράλιον τῶν Καννασίων (εὐχαριστῶ πολύ) Σπληλιον Δοξαπατῆρ (θερμὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐξοπθῆμα) Διογνισιάδα Πηγῆν (ἐπίσης) Φώτιον Ε. Πουπουλιόνη (αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλοτε· Πνευματ' Ἀσκήσει· πρὸς τὸ παρὸν ἀπαράδεκτο· περιμένε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς) Πρόδικον τῶν Χίων (ἔστειλα ὅ,τι ἐζητήσας [ΕΕ] διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολήν) Δόξαν τῆς Ἐλλάδος ([Ε] ἔστειλα ὁ κ. Φαίδων ἐμαγεύθη καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ ὁραία πού γράφει) Κρόσταλον, Κόκκινον Κρίνον (ὅχι, τώρα πλέον εἶνε ἀργὰ διὰ νὰπαντήσῃς εἰς τὴν 13 Κυριακὴν· ἡ προθεσμία ἔληξε· πολὺ με κολακεύουν αὐτὰ πού γράφεις, καὶ χαίρω διότι ἔχω τόσον θερμὸν φίλον) Κελαροζον Ρυάκιον, Ἀνεμόμυλον (θὰ το δημοσιεύσω) Γεωργίαν Γ. Ζάντον (ἔστειλα ἐκ νέου) Ν. Δημητρώπουλον (εἰς διὰς σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ νά) Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Πεπρωμένον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, προπάντων ἅμα εἶδα πῶσον εἶσαι φέτος ἐνθουσιασμένος με τὰ φυλλάδια μου· ἀλλὰ δὲν πιστεύω με τὸ ἀσήμερον νὰ ξανακάμῃς ἄλλον τόσον κερὸν νά μου γράψῃς ...) Ἰαπότιον τοῦ Μεσαίωνος (χαίρω πού ἔγινες καλὰ· τώρα πρέπει νὰ φυλάγῃς πολὺ, ἔως νὰ κατοικήσῃς καλὰ) Παιδικὴν Χαράν (ἔστειλα· ἔτσι σὲ θέλω, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς διὰ καὶ νά μου γράψῃς συχνά) Δημητρίον Παρησίον (βεβαίως, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ) Γεράσιον Β. Νεοφύτων (ἔστειλα) Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ· γράφε μου) Δουκισσαν τῶν Σαλῶνων ([ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην καὶ ... σύντομην περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου· εὐχαρίστως θάναγκῶσω καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκδρομῶν σου· λεύκωμα ἔστειλα) Ἐλληνοπαῖδα ([Ε] τί νὰ γίνῃ; χρειάζεται ὑπομονή, διὰ νὰ εὐοδωθῇ τὸ ἔργον τῆς διαιρέσεως, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες με γενναϊότητα Ἰερραποστόλου· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ) Λευκὸν Κρίνον (δυστυχῶς, ὅχι) Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας (τὴν ἔλαβας καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω ἴσως εἰς τὸ προσεχές) Γεώργιον Βασιλόπουλον, Ἐπιμελὴ Μαθητῆριαν (φυσικά, δὲν εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ ταλάσῃς· Μ. Μυστικὰ, ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ μικρή· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς το πούμε· ἀφοῦ δὲν τοὺς ἀπαντᾷς, ἄς το καταλάβουν· με ἄλλους λόγους· ἡ σιωπὴ σου εἰς ἀπάντησιν τῶν) Ἐπερίαν Ἀῦραν, (νά μου ξαναγράψῃς τὴν πληροφορίαν σου, διότι, ὡς βλέπεις, σήμερον δὲν δημοσιεύω καμμίαν) Ὁβελισκον τῆς Κλεοπάτρας (ἔστειλα) Λαίμαργο Ποντίκι, Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου, Δεκασμέντην Πελερίαν (περίεργον! μὴν παρέπεσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;) Πορτοκάλι τῆς Σπάρτης (ἔστειλα) Πρόδικον τῶν Χίων (χαίρω πολὺ) Ριγολέττον (δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰπελπισθῇς· τόσον· νά πού μου ξαναγράψῃς τὰς προτάσεις σου καὶ τὰς βλέψεις σήμερον· ἐδῶ χρειάζεται ὀλίγη ὑπομονή, ὅπως εἰς κάθε μέρος· πού εἶνε μεγάλη πολυκοσμία καὶ γίνεται συνωστισμός. ...) Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου (νά ἐπαναλάβῃς τὴν πληροφορίαν σου, διότι σήμερον δὲν δημοσιεύω καμμίαν) Γιαμπομτσῶκον (τὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δι' αὐτὰ καὶ προσπαθῶ νὰ τὰ κανονίσω· πολὺ γρήγορα θὰ σὰς ἀναγγείλω τὴν ἀπάντησίν μου) Πράσινο Χαβίρι, Λόρδον

Κίτσηνερ (ἔχει καλῶς) Εὐτυχὴ Θνητῆν (χαίρω πού ἐγγνώρισθες με μίαν τόσο καλὴν φίλην μου) Ἀπόστονον τοῦ Νέστορος ([ΕΕ] πολὺ ὁραία ἡ ἐπιστολή σου, καὶ λυποῦμαι πού δὲν ἔχω τόπον, τουλάχιστον διὰ τὰς πληροφορίες· ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παραταθῇ καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ στείλῃς ὅ,τι προφθῇς νὰ κάμῃς) Ροῦδον Ὁρειον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ἐξοπθῆμα· εἰπέ εἰς τὴν νέαν μας φίλην, τὴν ὁποίαν μου συνιστᾷς ἰδιαίτερος, ὅτι ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃ) Πίθηκον τοῦ Βορρέου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπθῆμα· νά, ὁ συνδρομητὴς αὐτὸς θὰ λογαριασθῇ μαζί με τοὺς ἄλλους πού θὰ μου ἐγγράψῃς εἰς τὸν Γ' Διαγωνισμόν· εἶνε δεκταὶ καὶ τοιαῦτα Ἀσκήσεις, ἀλλὰ προτιμῶ πάντοτε τὰς ἀπλουστεράς—αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε καὶ αἱ εὐκολώτεραι) Διαχυτικὴν Καρδίαν (πολὺ τὸ ἐπῆρεν ἐπάνω του ὁ Ἀνανίας, ὅταν τοῦ διδάσκασι μὲν γράφει) Μερίστειαν (δὲν πρόκειται περὶ «περιγροῦ»· πρέπει νὰ προτείνῃς πρὸς πολλοὺς διὰ νὰ σου στείλουν ὀλίγοι· ὅσον διὰ τὴν τελευταίαν αἰτησίαν σου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν ἐνοήσω) Ὁράτιον Κόκκινον (νά ἔλθῃς, θὰ σε γνωρίσω μετὰ χαρᾶς) Ἀνθρον τοῦ Σολωμοῦ (τὸ ὁποῖον μου γράφει: «ζήτω ὁ Ἀνανίας, ὅστις με τὰς εὐφυλογίας του φαίνεται νὰ εἶνε ἀνίας μας, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον χρήσιμον εἰς τὴν ὑγείαν! ζήτω καὶ ἡ καλὴ μας Διάπλασις, ἡ ὁποία τὰ σκέπτεται διὰ καλὰ, καὶ τὰ κανονίζει σύμφωνα με τοὺς κανόνας τῆς παιδαγωγίας») Κανονικὸν Ἡλιον, (γραμματόσημον 20 paras· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ) Ξανθὸν Βοσκόν (τὸ ὄνειρον περιέργον!) Κόκκινον Καπελάκι (ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς) Σπίθαν Τίτλον (ἡ ἐρώτησις τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη τὸν Δεκέμβριον καὶ φυσικὰ δὲν τὴν εἶδες· σοῦ πέστρεψα τὰ χρήματα, διότι σ' ἐπρόλαβεν ὁ ἑλπίς) Γαλάτειαν Β. Γρηγορίαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Μαρτίου, θάπαντῆται εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

Ὁ γάρ τις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ὁ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

130 Λεξιγραφίος

Πρόσεξε, λῦτα, μετ' σιγῇ.
Πόλις τὸ πρῶτον μου γνωστὴ
Καὶ βασιλεὺς τὸ δεύτερόν μου
Καὶ βασιλεὺς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γραφικοῦ

131 Συλλαβόγραφος

Δύο γράμματα λαμβάνω, εἴτα μόριον κινόν.
Ἄλλο μόριον κατόπι κ' εἰς τὸ τέλος πάλιν
[γράμμα,
Καὶ τί βλέπω; ... ὦ. Θεέ μου! ἀνεστήθη

Μιὰ ὁραία βασιλόκαις. Ἀῖ, τί λές; δὲν εἶνε
[ἐκ νεκρῶν
[θάμμα;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀφῆς τῆς Κερκίρας

132 Μεταγραμματισμός.

Ρῶ εἰς Κάππα μετατρέπω
Καὶ ἀμέσως τότε βλέπω
Μέρος μέλους νὰ πλατύνῃ
Καὶ ποτ' ἔτι νὰ πογίνῃ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρσένου Νέφους

133 Τρίγωνον.

- 1.— Εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
- 2.— Ἀρχαῖος θεός.
- 3.— Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.
- 4.— Σύνδεσμος.
- 5.— Γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νύμφης τῆς Σηκουάνας.

134. Δένιγμα.

Ἄν κ' ἔχω πόδια τέσσαρα, τετράποδο δὲν
[εἶμαι.
Κι' ἂν καθήμερα λούλουδα σαρανταδὺ ἀνοίγω,
Οὔτε στὴ γάστρα βρίσκομαι οὔτε στὸ χῶμα
[κεῖμαι
Κι' οὔτε ὥραιες εὐωδιὰς στὰ πέταλά μου σμί-
[γω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζίνας

135. Μωσαϊκόν.

Περικλύμενος, Δυκεὺς,
Κάστωρ, Ζήτης καὶ Πηλεὺς,
Ἀπὸ ἑνα δίδουν γράμμα,
Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν κεφαλαίων,
Διὰ νὰ γίνῃ ἐν τῷ ἅμα
Μιὰ θεότης τῶν ἀρχαίων.

Ἐστὴν ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.

136—138. Λογοπαίγνια.

- 1.— Ποία πόλις ἔχει τὰ μεγαλύτερα καὶ πλουσιώτερα σπῖτια;
- 2.— Διατὶ ὁ κατοικῶν εἰς Χίον εἶνε φάντασμα;
- 3.— Ποῖος βασιλεὺς ὑπάρχει εἰς τὰ βαρέλια;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρθιανού.

139. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουν Αὐτοκρατορίαν:

- 1, Ρήτωρ. 2, Δένδρον. 3, Νόμισμα. 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 5, Ζῶον κερασφόρον. 6, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 7, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 8, Ἰχθύς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θελοπούσης

160. Φωνηεντόλιπον

ὁρ - πσσς - πς - νρ - ἔλτ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βολιώτικου Κραυῖ

161. Γρίφος.

επ

επ

ὦ ὦ! ὦ ὦ! Fς λα ΝΘ Χ 10 αἰ! τί,

επ

επ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πρώτου Χαβίρι

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.

19. Ἀραχθός (ἄρ' ἄχ! θῶς.) — 20. Κίσακνίσσα. — 21. Κρίτων-Κρόταν. — 22. Ἡ βδέλλα. 23. ΦΑΛΑΡΙΣ 24. Ἐκατόν. — 25. Χο. Δ Α Π Ω Τ ρήγει τὴν φιλοξενίαν Δ Α Π Ω Ν Ι Α σου καὶ εἰς τὸν ἐχθρόν Δ Ω Ν Δ σου· τὸ δένδρον δὲν Ρ Ω Ν Ν Υ Μ Ι ὀρνεῖται τὴν σκιάν του Ι Ι Μ Ο οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Σ Τ Α Δ Ι Ο Ν ξυλοκόπον. — 26-30. α) τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΔΝ: ρανίς. βοῶν, ἀνεμος, ἀνεκτός, ἀντί. β) διὰ τοῦ ΔΕ: δέρας, δέον, ἔδεσμα, δέκατος, ἰδέα. — 31. ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ (ΚΑΡ-δία, ΧΑλέπιον, ΡΙγη, ἈΣσυρία.) — 32. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. — 33. Ἡ Περβία ἐμεγάλωσε τὸν Οἰδιπόδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις ληπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας ληπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λῆξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λῆξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Jean D. Tra-coglous, Varna (Bulgarie). (Γ—9)